

DÉLMAGYARORSZÁG

Vasárnap, 1938. február 6.

Politikai napilap

XIV. évfolyam 28. sz.

Szegedi eset, — országos tanulság

A kereszténypárt szegedi szervezete január hó 23. napján politikai gyűlést készült tartani Alsóközponton. A gyűlés megtartása érdekében a szükséges előkészületet el kellett végezniök az összehívóknak s így biztosítani kellett a gyűlés céljára helyiséget is. Alsóközponton öt vendéglő van, de a kereszténypárt szegedi szervezetének vezetői hiába próbálkoztak az alsóközponti vendéglősöknél, — nem kapták meg gyűlés céljára a vendéglő helyiségét. Az egyik vendéglős eleinte még hajlandónak mutatkozott arra, hogy a kereszténypárt gyűlése részére átengedi a vendéglőjét, de később ez a hajlandósága is megszűnt, miután az egységespárt tanyai kerületi vezetői — feltételezzük, hogy nema városi vezetőség tudtával —, erre neki tanácsot adtak. S hogy félreértés ne legyen, keresztény vallásúak azok a vendéglősök, akikről most szó esik.

A kereszténypárt így helyiség hiányában tervezett gyűlését nem tudta megtartani. Egy héttel később azonban a nyilasok minden dologi és jogi akadály nélkül gyűlésezhettek Zákányban, a rendőrség engedélye s a vendéglős készsége alapján. Az egységes párt zákányi szervezetének vezetősége ezuttal tartózkodott olyan tanácsot adni a vendéglősnek, ami az alsóközponti vendéglőst ígérete megmáztatására bírta.

Az eset Szegeden történt, de a tanulsága országgraszoló. Mi halk szavunkat nem a kereszténypárt védelmében emeljük fel, hiszen nem vagyunk tagjai ennek a nagytekintélyű s nagy feladatok vállalására hivatott pártnak. De ezeknek az eseményeknek láttára, — csak az események súlytalanok, de súlyos a tanulságuk —, fel kell emelni szavunkat nem egy párt, hanem az ország nyugalma és békéje érdekében.

Különös kétarcúságot és különös — egyelkülönösen — állapíthat meg ezekben és ezekhez hasonló jelenségekben a közszellem megnyilatkozásainak figyelője. Milyen fürgeteges taps fogadta még mindig Darányi Kálmán miniszterelnök urnak azt a kijelentését, hogy Magyarországon világnézeti küzdelem nincs, mert ez a küzdelem már eldőlt a keresztény és nemzeti világnézet győzelmével. Senki sincs, aki ennek a győzelemnek megtörténtét, eredményét, vagy hatását kétségbevonni, vagy gyöngíteni igyekeznék —, ellenkezőleg: minden kívánságunk az, hogy ennek a győzelemnek konkvenciáit vonják le a közélet minden posztján, minden megnyilatkozásában és egész területén s vonják le még azokkal szemben is, akik a maguk és — mások tiszta ítéletét a keresztény és nemzeti irányzat győzelmé feletti mámoros ujjongásokkal igyekeznek megzavarni. Ám milyen győzelme az a keresztény és nemzeti világszemléletnek, ha a keresztény és nemzeti világszemlélet politikai pártja nem tarthat gyűlést Szegeden, de a keresztényellenes s a nemzetbomlasztó gyűlölködés pártja a gyűlései számára —gyanakkor kap hatósági engedélyt és kocsmahelyiséget?

Van félténivalónk. Van, aki félti pártjának pozícióját és félti választóit. Van, aki félti nemzete sorsát. Mind a két félelem jogosult, de a nemzet féltésének meg kell előznie a párt féltését. Ez a két félelem, ez a két aggodalom nem konkurálhat egymással. S egyet nem lehet egyfelől szabadjára engedni azokat az erőket, melyek — történelmi példák bizonyítják veszélyességüket, — szétrombolással fenyegetik a nemzet társadalmát, az ország alkotmányát, a polgárság mai gazdasági életberendezését s másfelől ügyelni akar hideg terrorral is a választók nyájának teljességére. Az egységes párt tagjait féltik attól, hogy a kereszténypártba belép, de attól nem féltik, hogy a nyilaspárt tagja lesz. A rövidlátásnak csudálatos előrehaladottsága s a politikai tájékozódottságnak különös hiánya kell ehhez, de — ez mindenütt megvolt, hol az

alkotmányt a parancsuralom váltotta fel.

Egyik belügyminiszterünk kitalálta, hogy a parlamentben képviselt pártokat a gyűlekezési jognak más mértéke illeti meg, mint a parlamenten kívüli pártokat. A gyűlekezési jognak ez a sajátságosan egyéni értelmezés — fájdalom, — raisonné vált közhatóságaink gyakorlatában. Hátha egyszer egy választókerület szavazóinak többsége megőrül és kommunista képviselőt választ, a rendészeti hatóságok akkor tekintettel lesznek a parlamentben képviselt pártok akciószabadságának erre a különleges jogelvére? Ez a jogalkalmazás teszi a gyakorlati élet számára értéktelenné a legmagasabb hatóságok legmegnyugtatóbb szavait. Amíg a párt-
ra jobban vigyáznak, mint a nemzetre, amíg a kereszténypárttól és a kisgazdapárttól féltik a választókat, de nem féltik a nyilaspártoktól, addig mindig hiányozni fog a belátásnak az az érettsége, a felelősségnek az a komolysága, az ítélőképességnek az a mértéke, amire a nemzetnek ezekben a sorsdöntő időkben szüksége van.

Lengyelország fényes ünnepségekkel fogadta a kormányzót

A két államfő pohárköszöntője a Wawel történelmi termében

Moscicki: Lengyelország barátsága nem csupán formai, hanem a lengyel nép szava...

Horthy Miklós: A két nép barátsága állandó és méltányos béke biztosítóka...

Krakko, február 5. Horthy Miklós kormányzó flával, Horthy Istvánnal, kíséretével és Kánya Kálmán külügyminiszterrel szombaton délelőtt féltiz óra előtt megérkezett Krakóba, ahol óriási lelkesedéssel fogadták.

A kormányzó vonata, a »Turán« reggel háromnegyed 7 órakor érte el Zebrzydowice-nél a lengyel határt, ahol, tekintettel a korai időre, hivatalos fogadtatás nem volt. A lengyel közlekedésügyi miniszter és a lengyel diszkiszeret termeskocsiját csatolták a különvonathoz, amelyre itt szállt fel Hóri András varsói magyar követ vitéz Lengyel Béla alezredes, katonai attaséval. A kormányzó utja innen Krakóig valóságos diadalmenet volt. Kilenc órakor fogadta szalonjában a varsói magyar követet és a katonai attasét, tíz perccel később pedig Ulrich lengyel közlekedésügyi minisztert és a lengyel diszkiszeret tagjait. Krakóban a pompásan feldiszített állomásépület udvari fogadótermében már 9 órakor együtt voltak a lengyel kormány tagjai csaknem teljes számmal, valamint a politikai, a katonai és a diplomáciai méltóságok.

Kilenc óra 15 perckor kürtző jelzi Lengyelország tábornagyának, Snogly Rydznek érkezését, öt perc múlva pedig megérkezett a 71 éves Mos-

cicki köztársasági elnök.

Néhány perccel féltiz előtt gördült be a pályaudvarra

a magyar államfő különvonata.

A szalonkocsi pontosan a leterített szőnyeg előtt állt meg és a felnyíló ajtóban megjelent teljes tengernagyi díszben, frissen és mosolyogva Magyarország kormányzója. Ebben a pillanatban a helyőrségi zenekar rázendített a Himnuszra. A két államfő barátságosan kezét szorított, majd ellépett a díszszázad előtt és tisztelgett a zászlónál.

Horthy István és Kánya Kálmán, valamint a kíséret többi tagja a kormányzó után szállott le a vonatról és csatlakozott a fogadási csarnokba, az ott várakozó előkelőségekhez. Néhány perc múlva megjelent a csarnokban a két államfő és Moscicki elnök bemutatta a kormányzónak a lengyel előkelőségeket, majd Horthy Miklós kormányzó a köztársasági elnöknek mutatta be kísérete tagjait.

Amikor a kormányzó és a köztársasági elnök kilépett a pályaudvar előtti térre, az ott egybegyűlt